

Hans Driesten

Op een druilerige zaterdag zat hij daar. Met zijn pilsje en een peuk onder de luifel van Café de Deur. Gekleurde bril, felle das en prachtige cowboylaarzen aan. ‘Mag ik een foto van je maken’, vroeg ik hem. Dat mocht en resulteerde in een karakteristiek portret dat ik in kleur op mijn socials zette, alhoewel het merendeel dat ik maak in zwart wit is. Wat volgde was een warme stroom van reacties van mensen waarvan er velen benieuwd waren naar het verhaal achter deze markante man. Ik zocht hem op en vandaag mag ik jullie daarover vertellen.

In zijn kleine gezellige woning word ik ontvangen door hem en een klein hondje waarvan hij later vertelt dat dit het liefste dier is dat bestaat. De kamer staat vol instrumenten, vooral gitaren en een diverse vintage versterkers. Als hij begint te vertellen blijkt hij al 40 jaar in Zutphen te wonen. Geboren in Utrecht en later verhuisd naar onder anderen Gorkum en Duitsland omdat zijn vader militair was. Later kwam hij in Apeldoorn terecht en woonde daar 16 jaar en volgde er de middelbare school.

Voor de liefde verhuisde hij naar Zutphen en kwam te wonen in een monumentaal pand aan de Spiegelstraat. Zijn partner was net als hij muzikant en ze gaven ook piano- en gitaarles. Van de jaren 1970 tot 1982 maakte hij deel uit van de Apeldoornse bluesband Flavium. In die jaren was deze band zeer populair, trad veel op en maakte een groot aantal platen. Meest trots in zijn loopbaan is hij toch wel op de hit Nightlife die hij met deze band maakte. Deze hit noemt hij hun pièce de résistance, waarop hij gitaar speelt en zingt. De band bestaat overigens nog steeds. Af en toe treedt hij nog op met onder anderen zijn vrouw die bassist is en een paar anderen maar door corona is dat drastisch minder. ‘Ik speel vooral nog voor de spiegel’, zegt hij me met de nodige zelfspot.

Ik vroeg hem of hij van kleins af aan wist dat hij muzikant zou worden maar het antwoord is verrassend en tegelijk typerend voor deze markante man. ‘Ik wist het niet, ik was het gewoon’, zegt hij me. ‘Ik kon al heel snel piano en gitaar spelen en heb een absoluut gehoor’. ‘Dat is een gave waar ik niks voor hoefde te doen, later ben ik naar het conservatorium gegaan om ook de theorie van muziek die ik al beheerste te leren’. ‘Ik wou het geheim wel graag weten’, bijvoorbeeld omdat ik sommige akkoorden zo mooi vond zonder dat ik snapte waarom’. ‘Door de theorie te bestuderen ben ik dat gaan begrijpen’. ‘Hoe beter je iets weet, hoe meer je er mee kunt goochelen’.

Hij vertelt dat hij geboren is in 1950 en de opkomst van Elvis en de Beatles bewust meemaakte, en daarmee wat hij noemt de emancipatie van de teenagers en de hippietijd. In die tijd was hij heel netjes en ging gewoon naar school, was totaal niet revolutionair, zo vertelt hij me. ‘Ik ben wel passivistisch, laten ze al die wapens maar inleveren’. ‘Als je dan moet vechten, doe het dan met woorden’, zegt hij.

Een andere passie buiten muziek vind hij in zoals hij het noemt het mysterie van de natuur. Hij volgt de ontwikkeling in de wetenschap ook met interesse, zoals wat men door DNA-onderzoek kan. ‘Hoe een kakkerlak met een pissebed genetisch verwant is of een chimpansee met een mens’.

Tot slot vraag ik hem net als de meesten die ik portretteer of hij een bucketlist heeft. Dat blijkt niet zo te zijn, hij heeft dat niet nodig, heeft geen grote wensen. Hij zegt me dat tijden toch steeds veranderen en wil gewoon met de tijd mee proberen te gaan. ‘Ik heb geen snode plannen’, zegt hij triomfantelijk. Ik leef hier met mijn vrouw heerlijk. Als het droog is ga ik soms naar de stad, lekker op een terras waar ik een sigaretje kan roken, liefst in het zonnetje.

Tot slot pakt hij op mijn verzoek nog even zijn Fender Stratocaster en speelt behendig een paar prachtige akkoorden terwijl ik zijn foto maak. Ik ben me bewust dat ik te gast was bij een bijzonder mooi mens en ben er trots op erover te mogen schrijven: Hans Driesten !